

Лукомська А.А.,
*курсант II курсу підготовки
фахівців для органів
досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*
Науковий керівник:
Жеглінська Т. О.,
*викладач кафедри
теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ В УКРАЇНІ ЯК СУЧАСНА ОСВІТНЯ ТЕХНОЛОГІЯ

У зв'язку з усвідомленням важливості інтелектуальних ресурсів як фактора конкурентоспроможності держави, Українська система освіти поставила за мету забезпечити конкурентну перевагу на світовому ринку за допомогою підвищення рівня вищої освіти та розвитку інтелектуальних ресурсів країни.

Тому зі зростанням конкуренції на ринку зросли вимоги роботодавця до випускників навчальних закладів. Випускники вузів розглядаються як інтелектуальний ресурс, який забезпечує конкурентоспроможність за рахунок виконання необхідних робочих алгоритмів.

Підвищені вимоги з боку роботодавців відбилися на зміні вимог споживачів освітніх послуг, які розглядають отримання освіти як ключ до професійної кар'єри та особистого зростання.

Тому навчальним закладам необхідно орієнтуватися на вимоги і очікування споживачів, зберігаючи при цьому встановлені Міністерством освіти і науки нормативи. Результатом наданих послуг є сукупність професійних компетенцій випускників вузу, які згодом оцінює роботодавець.

Тому одним з рішень поставленої задачі стали розробка і впровадження сучасних педагогічних технологій, в тому числі дистанційного навчання. Основною особливістю даної технології є здійснення процесу навчання зі збереженням певної дистанції або відстані. Як правило, для дистанційного навчання як основного засобу комунікації використовується мережа Інтернет, спілкування в якій можливо як в реальному часі, так і з використанням електронних кабінетів для комунікації і передачі інформації, необхідної для вивчення дисципліни.

За концепцією розвитку дистанційної освіти в Україні дистанційна освіта – це форма навчання, рівноцінна з очною, вечірнього, заочною та екстернатом, що реалізується, в основному, за технологіями дистанційного на-

вчання [1].

В останні десятиліття швидко розвиваються науково-методичні основи дистанційного навчання. Проблемам з питань розвитку дистанційної освіти присвячені роботи багатьох зарубіжних науковців, таких як: Р. Деллінг, Г. Рамблє, Д.Кіган, М. Сімонсон, М. Мур, А. Кларк, М. Томпсон ін. та відповідно вітчизняними, такими як: О. Андрєєв, Г. Козлакова, І. Козубовська, В. Олійник, Є. Полат, А. Хуторський. Та незважаючи на велику кількість наукових досліджень сучасна дистанційна освіта в Україні нагадує традиційні форми заочного навчання, без застосування всіх можливостей принципово нових форм і методів навчання.

На сьогодні не має одностайного рішення серед науковців, щодо визначення поняття «дистанційне навчання». Можна зустріти ще таке визначення як «дистанційна освіта». Також деякі зарубіжні наукові відводять особливу роль телекомунікація в організації дистанційного навчання і визначають його як «теленавчання». Та все ж таки у нанковому оточені часто вживається термін «дистанційне навчання» [1].

Найбільшу популярність останнім часом набирає отримання диплома через Інтернет в якості джерела дистанційної освіти. Щоб з'ясувати ступінь довіри до такої технології дистанційного навчання та причини зростання популярності, було проведено соціологічне опитування, в якому взяли участь 147 осіб віком від 17 до 30 років.

Відзначимо, що всі види дистанційної форми навчання не вступають в протиріччя з традиційними формами освіти. Вони доповнюють, якісно змінюють його, надають новий вектор розвитку і формування інноваційних підходів, де можливі і змішані варіанти застосування освітніх технологій.

Сучасні освітні установи, що використовують дистанційні технології, в даний момент знаходяться в умовах необхідності встановлення взаємовигідної соціальної взаємодії, яка буде сприяти досягненню стратегічних цілей. Формування конструктивних партнерських зв'язків, націлених на переорієнтацію діяльності відповідно до потреб суб'єктів співробітництва в електронній освіті, дозволить зберегти і посилити свої конкурентні переваги[2, с.123].

В цілому застосування технологій дистанційного навчання дозволяє розширити можливості навчання за багатьма критеріями: стає можлива організація навчання одночасно для учнів різного профілю, спеціалізації та напрямки; підвищується професіоналізм і компетентність учнів за допомогою використання інформації в рамках дисципліни в «домашніх» умовах; формується єдиний інформаційний простір; з'являється можливість навчання без відволікання від робочого процесу (для студентів, які працюють), знижуються витрати на матеріальні ресурси - оренду приміщення та оплату годин викладача.

Отже, узагальнюючи усе вищесказане, можна зробити певні висновки, що дистанційне навчання надає здобувачам вищої освіти доступ до нетрадиційних джерел інформації, підвищує ефективність самостійної роботи, дає

абсолютно нові можливості для творчого самовираження, знаходження та закріплення різних професійних навичок, а викладачам в свою чергу дозволяє реалізовувати абсолютно нові форми і методи навчання із застосування концептуального і математичного моделювання явищ і процесів.

Література:

1. Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні. URL. <http://uiite.kpi.ua/2019/06/03/1598/>
2. Кудрявцева С.П. Міжнародна інформація: навчальний посібник / С.П. Кудрявцева, В.В. Колос. Київ. 2005. 400 с.

Лукомська А.А.,
курсант II курсу підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Жеглінська Т.О.,
викладач кафедри теорії та історії держави і права Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ЗАГАЛЬНА ДЕКЛАРАЦІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ, ЇЇ ЗНАЧЕННЯ ТА ЮРИДИЧНІ НАСЛІДКИ

Сьогодні майже всі вчені-правознавці вважають основою універсалізації прав людини саме Загальну декларацію прав людини. Адже, вперше міжнародні стандарти у сфері прав людини були закріплені саме в цьому документі.

В даний час відповідний документ, не дивлячись на його політичний характер, визнається всім міжнародним співтовариством як юридичним документом, значущим і таким, що породжує міжнародно-правові зобов'язання. Каталоги прав і свобод, запозичені з Декларації, містять більше 90 Конституцій, прийнятих після 1948 року. Інші конституційні документи містять прямі посилання на Декларації і покладені в основу багатьох національних законів, інтерпретуються суддями в національних судах.

Таким чином, щороку 10 грудня відзначається в країнах світу як День прав людини. Ця дата присвячена дню прийняття видатного документа в історії людства – Загальної декларації прав людини [1]. Якщо зануритись у давнину, то кожен окремий народ мав свій відповідний Кодекс – правовий або